

חולצה לבנה, מכנסי חאקי צבאיים, ותרמיל עם ציוד אישי.
רגעים אחרונים לפני העליה לאוטובוס, לפני הנסיעה למלחמה.
בחוץ שקט ואפל.
חיוכו הבטוח של דוד תמיד נסך בטחון. פנים טובות ויפות,
גבוה ומוצק, איש צעיר מלא חיוניות ורחן. אהוב ומשיב יחס
חס ואדיב לכל הסובבים אותו.
בחולצה לבנה, יצא למלחמה, אמר, כי ישוב בעוד יומיים...
הבטיח, כי לא יביא צל"שים, וישוב!
דאגנו, חרדנו, אבל בטחנו בו. מציאות רעה לא היתכן! ואח"כ
בין יאוש לתקווה... ותמיד אותו חיוך עטור שפס, קומה גבוה...
עיניים גדולות מעוטרות ריסיס צפופים. מלווים ונוסכים תקווה

ליום ועוד יום.

היתה לדוד כף יד גדולה ויפה. ואהב לעבוד וליצור בידיו. בסבלנות ועקשנות הקים את האקורדיום - הרהיט הראשון. זלפו המים וגילה זאת עמד ורוקן את האקורדיום באמצע הלילה. העביר הדגים ותיקן את הפגס.

דג חולה תמיד זכה לטיפול. לא היה דבר שיסיר את דאגתו של דוד לאקורדיום. דבקתו המוגזמת לתחביביו הדהימו ושעשעו אותי אותי. שפע רעיונות מקוריים ובלתי שיגרתיים. לא יכול להבין מדוע החברה כל כך "מרוכעת" בהרגליה... רצה לערוך חתונתו ב"חורשת הארבעים". דאג להביא את כל הנוגעים בדבר לחורשה ולהסביר כיצד יערך, ואיך יראה. נדמה, כי לרגע השתכנענו מתם דבריו, אך לא!

באחד מערבי שישי יצאנו לחיפה. על מדרגות כרחוב ישב זקן חלפנו על פניו כשאר האנשים, אבל דוד לא יכול להתעלם, חזר אל הזקן - "סבא" קרא לו, חולה שככה ישב על המדרגות מאז הבקר. במונית אינו נוסע בערב שבת. בירזמתו של דוד, דאגנו להובילו לבית מחסה. אט אט פסענו איתו. תערוכת של תום, טוב לב וקונדסות...

את שרותו הצבאי עשה כסיני. באחד מטיווליו נחקל בדקל, רצה להעבירו לבסיס אך הדקל עקשן! ובלילה, קם דוד סחב טרקטור שעסק בחפירות באזור, למחרת, היה הדקל שתול ומושקה במקומו החדש לשביעות רצון ה"גנן".

ועוד סיפורים טיפורסיים לו: על חיות שגידל, על גישה נפלאה לחברים ואנשים...

ונשארתי עצובה, מלאה את דוד. גדושה בחוריות של שנים עם זכרון טוב של חיוך. מראה טוב לב, ומשובה...

ררתי

דוד נפל ב-10.10.73 בקרבות הכלימה ב"חמרטל".